

D ů v o d y:

Tím, že rekursní soud odmítnutí žaloby pro nepříslušnost dovolaného soudu potvrdil, byla věc, ježto další opravný prostředek proti tomuto potvrzení je podle § 528 c. ř. s. nepřipustný, právoplatně pro stolicí úplně vyřízena v tom smyslu, jak tomu podle starého termínu technického § 52 prvý odstavec c. ř. s. rozumí, t. j. když byla žaloba právoplatně odmítnuta, nebylo jí tu více, nebyla již na soudě, nebylo tu vůbec už žádné právní záležitosti a nemůže tedy také nějaká sporná otázka, která by v poměru stran, kdyby nároky z něho jednou opět někde u nějakého soudu vneseny byly, vynořiti se mohla, býti rozhodována, neboť nelze rozhodovat otázky právní již předem do zásoby a tedy pouze z akademického zájmu, nýbrž jen v právních věcech na soudě jsoucích, a to právě jen po čas jich pendence, která končí právě každým soudním rozhodnutím, jež věc tu pro stolicí s konečnou platností vyřizuje, budiž si to rozsudek nebo usnesení. Civilní soudní řád jest podle svého titulu zákonem o soudním řízení v občanských právních rozepřích čili podle § 1 j. n. a čl. I. úv. zák. k ní v občanských právních věcech, a možno tedy řízení to prováděti jen, dokud tu taková právní rozepře, nebo právní věc je, čemuž však není, když byla sice zahájena, avšak je už pro stolicí definitivně vyřízena.

Čís. 7033.

Proti exekuci vyklizením má právo brániti se žalobou i ten, proti němuž sice povolení exekuce přímo nesměruje, jenž však má býti podle doslovu a smyslu usnesení, povolujícího exekuci, též vyklizen, má-li za to, že by byl výkonem exekuce porušen ve svém právu.

(Rozh. ze dne 3. května 1927, Rv I 568/27.)

Žalovaný spolek vydražil nemovitost od manželů Viléma a Emilie N-ových. Exekuce vyklizením byla povolena žalovanému spolku proti Vilému N-ovi a jeho rodině. František N., příslušník rodiny dlužníkovy, domáhal se na žalovaném spolku žalobou, by bylo uznáno právem, že usnesení povolující exekuci jest proti němu bezúčinným, ježto mu přísluší samostatné nájemní právo. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c.

Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Vytýkaje napadenému rozsudku nesprávné posouzení věci po stránce právní, uplatňuje žalobce dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s., leč neprávem. Odvolací soud obmezil se ve svém potvrzujícím rozhodnutí, jak z jeho odůvodnění jest poznati, pouze na formální důvod zamítací, že žalobci nepřisluší právo, tvrditi a uplatňovati nepřipustnost exekuce, která byla povolena pouze proti dlužníku Vilému N-ovi a týká se tedy

jen vykonatelného nároku mezi žalovaným a povinnými Vilémem a Emilií N-ovými, nezaujal však stanoviska k onomu důvodu, z něhož prvý soud zamítl žalobní nárok z důvodů věcných, t. j. pro zjištěnou nicotnost a odpíratelnost žalobcem tvrzené nájemní a pachtovní smlouvy. Přes ony odvolacím soudem vyslovené pochybnosti o formální přípustnosti žalobního návrhu, nelze přehlížeti pravou podstatu věci a z této nepochybně plyne, že se žalobce brání proti exekuci, jež byla sice povolena jen proti Vilému N-ovi, ale má býti podle doslovu a smyslu povolujícího usnesení provedena nejen odstraněním povinného Viléma N-a, nýbrž i odstraněním ostatních členů jeho rodiny a zejména též žalobce, o něž právě žalovanému hlavně jde, a odstraněním jejich movitých věcí. Za tohoto stavu věci nelze zajisté žalobci, který tvrdí, že v usedlosti, jež má býti vyklizena a on z ní s Vilémem N-em odstraněn, jest a bydlí nikoliv bez právního důvodu z pouhé příslušnosti k rodině povinného Viléma N-a, nýbrž z vlastního právního důvodu, založeného dotčenou nájemní a pachtovní smlouvou a účinného i proti žalovanému spolku, odepíratí právo, by se exekuci této soudním pořadem bránil, když míní, že by výkonem jejím v tomto svém právu byl porušen. V tomto ohledu dlužno tedy souhlasiti s názorem prvního soudu, který sice žalobu jako žalobu vylučovací podle §u 37 ex. ř. pokládá rovněž za nepřipustnou, uznává však žalobní oprávnění žalobcovo s hledisek právě naznačených.

Čís. 7034.

Předpisem §u 200 čís. 3 ex. ř. není vymáhajícimu věřiteli zabráněno žádati před uplynutím půl roku o zabavení věci, ohledně nichž bylo prodejové řízení zrušeno.

Do jednorocní lhůty §u 256 ex. ř. se nezapočítává doba, po kterou vymáhající věřitel pro odklad exekuce vzhledem k žalobě o zrušení exekuce, nemohl beze své viny učiniti návrh na prodej anebo žádati, by bylo pokračováno v prodejovém řízení.

(Rozh. ze dne 4. května 1927, R I 173/27.)

Návrh dlužníka, by byla exekuce na svršky vzhledem k §u 10 vyr. ř. zrušena, soud první stolice zamítl, ježto exekučního zástavního práva na zabavených svršcích bylo nabyto dříve než šedesát dnů před zahájením vyrovnacího řízení. Rekursní soud návrhu dlužníka vyhověl a exekuci zrušil. Důvod y: Ze zájemného protokolu E 12/25-2 vysvítá, že pod číslem E 517/26-2 pod pol. 1, 2, 3, 4, 7, 8, 13, 14, 15, 16 zabavené předměty jsou totožny s předměty v zájemném protokolu E 12/25 pod pol. 1, 2, 3, 4, 7, 9, 11, 12, 13 a 14 uvedenými. Jen ohledně těchto předmětů mohla by vymáhající strana tvrditi, že exekučního práva zástavního bylo nabyto dříve než 60 dnů před zahájením vyrovnacího řízení. Ale tvrzení to není správné. Neboť zabavení E 12/25 se stalo dne 12. ledna 1925. Od 15. října 1925 bylo vymáhající straně možno, v exekuci pokračovati. Exekuční právo zástavní zaniklo tudíž dne 12. ledna 1926 (§ 256 ex. ř.). K době odložení exekuce nelze zřetel